

Dolunay yalnız
Bulut suskun
Karanlık

Duaları *çocuklar lehine bir yol* için ettiğimi farkettim. Dualarımı *kabul olmadı* diye zırlamak yerine, kabul olacak şekilde etmeyi (dövüle dövüle) öğrendiğim için artık böyle *hayırlısı olsun* makamından ileriye geçmiyorum.

Çocuklar lehine ne demek, bak, bunu hiç bilmiyorum. Benden ayrı kalmaları mesela lehlerine midir? Olabilir. Allah ömrümü tamam etse ve şu manasız işlerden böylece kurtulsam, mesela, onların lehine midir? Olabilir. Başka türlü pek çok olay olabilir ve nihayetinde *lehlerine* olabilir.

Onların lehine olan benim lehime olmayabilir, tabii, belki kendi aleyhime dua ediyorum. Kendime beddua, ama ne yapalım, o kadar babalık olsun.

Hayat *reversi* oyununa benziyor biraz. Bugün *iyi* olduğunu düşündüğün işler yapıyorsun, ama bir süre sonra tam da bunlar düşmene sebep oluyor. Hayatının talihsizlikten ibaret olduğunu düşünüyorsun ve o *talihsizlikler* bir anda talihe dönüşüyor.

Elimizde olan irade ve bilgiyi değerlendirmek gerek, *hakkı olana hakkını vermek* için bunlar elzem, yine de bu irade, imkan ve bilginin de sınırlı olduğunu gözden kaçırmadan. İnsan olmak ne *hiç* olmak demek, ne *hep* olmak. Ölçüsünü bilemediğin bir yarımılık içinde, ne yapacağını kestiremeden, elinden ne kadarının geleceğini bilmeden yürüyorsun. Bir yerde, saptığın yolların nereye götüreceğini de bilmiyorsun, bilmediğini itiraf etmek de zor, şimdi, insanın en büyük acizliği hangi konuda aciz olduğunu tam olarak itiraf etmek. Yine de yürüyorsun, biliyormuş gibi yürüyorsun.

Yanlışından dönecek kadar *insan* isen, kendine kibirli bir *yanlızsızlık* atfetmiyorsan, arada bilmediğini itiraf edip, iki adım geriyeatabiliyorsun. Onun için *kibir ateşin odunu yediği gibi iyi amelleri yer* diyor, çünkü yanlışında ısrar ettikçe, yürüdüğün yol daha da yapışkan bir bataklığa dönüşüyor.

Şimdiye kadar kimseyle *topyekun savaş* peşinde olmadım. Hep *bir sınır çizeyim ve işime bakayım* derdinde oldum. İyi veya kötü bir sınır olsun ve problem çözülsün. Benim gibilere *barışçı* diyorlar, karakter icabı, zaman zaman sinirlensem de, bir insanla uzun vadeli kavga, gürültü, zarar vermeye çalışmak hayli manasız geliyor. Şurada yazdığım, belki çok az kimsenin okuduğu yazılar bile, nares

---

bir takım insanlara *ders vermeye çalışmaktan* daha manalı. Başkasının zararı bana bir şey kazandırmaz.

Velakin işte o *ruh dinginliğini* her zaman sağlamak mümkün olmuyor. Mecbur olduğun kavgalara itiliyorsun, *verip kurtulmanın* mümkün olmadığı. Çünkü işin içinde *onur* var mesela, *haksızlık* var, *başkasına haksızlık etmezken, neden kendime haksızlık edeyim?* diyorsun.

Bu durumlarda tercihim uzaklaşmak oluyor. Sonunda hiçbir şey kazanmadığım faydasız kavgalar yerine, uzaklaşmak. Yaşadığım şehre gelişimin kökeninde böyle bir uzaklaşma kararı mevcuttu, burayı bırakıp gitmekte de benzer bir karar rol oynayacak sanırım. Muhtemelen çoğu insan için *korkaklık* demek bu ama ne yapayım, hayatım manasız kavgalarda eritemeyeceğim kadar kısa.